

Hoe donker het ook is...

Iemand vroeg mij laatst: *Waarom vangen jullie al die mensen op zonder echt te weten wie ze zijn, wat voor achtergrond ze hebben, zonder te weten welke risico's dat met zich meebrengt?*

Ik vertelde *dat wij dat best wel weten hoor*: het zijn mensen, ja: mensen. Gewoon mensen maar dan van ver. Reizigers die veel, en soms alles, hebben opgegeven, soms ook zichzelf zijn kwijtgeraakt. Soms hele onschuldige mensen en soms komen ze rechtstreeks uit de gevangenis aan onze deur. Soms hele lieve beminnelijke mensen en soms helemaal geen makkelijke mensen. Wel allemaal met een geschiedenis. Maar het zijn vooral mensen die ondersteuning nodig hebben.

Sommigen zijn ziek, ernstig ziek zelfs; nierziekten, leverziekten, hartfalen, diabetes, psychoses, schizofrenie en zo kan ik nog wel even doorgaan. Anderen hebben geen geloof meer in een toekomst; ze zien geen perspectief meer in hun leven of zien geen weg meer om het leven weer op te pakken en zijn bij de pakken gaan neerzitten, verwijten dit zichzelf of anderen.

Het is soms ook vreselijk moeilijk. Ook voor ons team dat de mensen opvangt en begeleidt. Dat raakt mij ook als ik naar onze medewerkers kijk als ze weer eens diep zuchten. Maar ik zie dezelfde collega's meestal enthousiast, energiek, vol overtuiging en professioneel werken om die beminnelijke en minder beminnelijke mensen, onze gasten, weer op weg te helpen. Hen verder te helpen, omdat stilstaan hen nergens brengt. We willen dat deze mensen weer een toekomst in de hand kunnen nemen door hervestiging -in het eigen land of een derde land – of hier toegelaten worden. In alle gevallen weg van het uitzichtloze, bedreigende bestaan op straat; ongezond voor henzelf en ongezond voor de samenleving.

Veel – en echt niet alleen extreem populistische - politici roepen vooral wat ze denken dat het publiek misschien graag zou horen: *ze moeten het land uit en dus moet je ze niet opvangen, je geeft ze valse hoop*, enz. Maar het zijn dezelfde politici die deze mensen op straat laten zetten. Op straat zonder geld, zonder eten, zonder onderdak, zonder zorg en zonder begeleiding, de beminnelijke en de minder beminnelijke. Ze gedragen zich alsof ze geen idee te hebben wat ze niet alleen deze mensen, maar de hele samenleving aandoen met deze non-oplossing. Om mensen te laten overleven van wat de straat te bieden heeft . . . .

En wat nu dan, nu deze mensen eenmaal met niets in handen op straat staan? Hoe kan ik ze dan anders zien - mijn burens, mijn collega's, jou en jouw geliefden, de beminnelijke en minder beminnelijke mensen - dan geboren uit een moeder, schepsels van dezelfde Heer. En van politici die eenvoudig willen scoren over de rug van anderen word ik moedeloos. Maar dan weet ik: ieder jaar wordt het toch weer Pasen en dan weten we dat hoe donker het ook is, het licht de duisternis verdrijft.

John W R van Tilborg
Directeur INLIA

